

El Congost

Redacció i Administració

PUBLICACIÓ BI-MENSUAL

Subscripció: Un any, 6pts.

Carrer Calabria, 15

Any 1

La Garriga, 17 Setembre 1933

Núm. 15

Número solt, 20 cèntims

Entorn de l'onze de setembre

Ha passat el dia 11 de setembre d'enguany i tot Catalunya i particularment Barcelona, ha retut homenatge als homes que en semblant dia de l'any 1714 caigueren en defensa de la ciutat i de les darreres llibertats de la nostra pàtria.

Fent honor a la nostra sinceritat periodística, hem de dir, que hem observat que són molts els que ignoren el fet històric que celebrarem, — vagi una honrosa excepció per els estudiosos — o quan no, són bastants els que barregen el fet històric amb tota mena de llegendes.

Per aixó creiem interessant exposar la història de l'onze de setembre de 1714.

A la mort de Carles II, rei d'Espanya, fou elegit Felip d'Anjou, contra la voluntat de Catalunya que volia a Carles d'Austria. Llavors comença la lluita contra Espanya i França que la història anomena Guerra de Successió i que durà deu anys, comptant Catalunya amb l'ajut de la Gran Aliança formada per Alemanya, Anglaterra, Holanda i Portugal. Cansades de tantes lluites, aquestes nacions, anaren fent les paus, avui unes i demà les altres.

En el mes de setembre de 1712, Anglaterra pactava amb Espanya i França, retirant les tropes de la nostra terra. Portugal i Holanda es separaren de l'Aliança i es retiraren de Catalunya.

La cooperació que ens restava venia solament de part d'Alemanya, més aixó tampoc no va durar molt, doncs després del Tractat d'Utrecht es sapigué que s'havia convingut que les tropes alemanyes abandonessin la nostra terra.

La situació de Catalunya era ben compromesa. Espanya i França contra Catalunya.

El 30 de Juny de 1713 és convocada una Junta de Braços, — la darrera que Catalunya celebrà en ple ús de les seves llibertats — s'acordà continuar la guerra i primer morir abans que avenir-se a la pèrdua de les llibertats.

Després d'un setge de 13 mesos s'arribà el desgraciat dia 11 de setembre de 1714. Encara de nit l'exèrcit franco-castellà, compost de uns 40.000 homes es llançà contra les muralles de Barcelona i els pocs homes que les defensaven, uns 8 000.

Les campanes de la ciutat cridaven a tothom a somatén, més l'exèrcit enemic s'apoderà de part de la muralla, des de Sant Pere a Llevant.

A les cinc de la matinada Barcelona era voltada per un cercle de foc.

A la Casa de la Ciutat es reuniren els consellers, acordant un contra-atac general, cridant a la lluita a tothom de 14 anys per amunt.

A les set del matí es repartiren les forces en tres columnes, avançant contra els assetjadors.

El Conseller Rafael Casanova amb la bandera de Sta. Eulàlia, es dirigí a la muralla de Junqueres, conduint una massa de ciutadans i les famoses companyies de la Coronela. Els catalans es llançaren amb tal valentia que s'apoderaren dels horts i monestir de Sant Pere i algunes banderes enemigues. La desgràcia feu que perdessin de nou les posicions recuperades.

Al baluart del Portal Nou la lluita fou sagnant. Allí fou on en el moment més terrible del combat en Rafael Casanova, ferit per una bala caigué embolcallat amb la bandera de Santa Eulàlia, junt amb molts d'altres.

No per aixó es descoratjaren els catalans, seguint la lluita que durà fins a les onze del matí.

Els catalans havien estat uns herois, més les seves forces eren esgotades. Les autoritats populars es reuneixen convidant a tothom per darrera vegada, però una mala intervenció fou la causa que es cridés parlament amb l'enemic.

El dia 12 de setembre es firmaren les capitulacions; el 13 l'exèrcit enemic entraba a la ciutat i Catalunya perdía les llibertats tan dignament defensades.

Rafael de Casanova no morí al baluart del Portal nou, sinó que es refugià a Barcelona, fent-lo passar els seus per mort, segons consta en el llibre d'entrades del 11 de setembre de 1714 de l'Hospital de la Santa Creu.

Restablert de les seves ferides, es traslladà a Sant Boi de Llobregat, on després d'algunes incidències morí el dia 3 de Maig de 1743, segons consta en el Arxiu Parroquial d'aquell poble.

La millor manera d'honorar la memòria dels herois de 1714 és superar el sentit de l'homenatge, refer aquella Catalunya que no pogueren salvar malgrat el seu heroïsme. El dia 11 de setembre de 1714, fou un dia de destrucció; a la nostra ma està que el dia 11 de setembre de cada any arribi a ésser un dia de construcció d'una Pàtria lliure i forta.

MARC DE VILANOVA

Fets i comentaris

Concert. El passat dia 2 de Setembre tingué lloc al casino Céntric Club, un selectíssim concert extraordinari a càrrec del Quintet Toldrà de Barcelona.

El públic omplí per complert l'espaiós saló de festes del casino, i tingué ocasió de delectar-se i d'aplaudir llargament als artistes per la perfecta interpretació que feren de les obres anunciades.

Algunes d'aquestes foren bisades i a requeriment de l'auditori n'executaren d'altres fora de programa.

L'ombola benéfica. La liquidació de la 'ombola benéfica organitzada pel casino Céntric Club llançà un benefici net de quatre centes pessetes que la Junta lliurà per meitat al Sr. Rector i Sr. Alcalde per fer-ne l'oportú repartiment.

Festes Majors. Com cada any les festes majors de l'Ametlla, Granollers, Figaró, Llerona, han estat com la nostra segona festa major. Els garriguencs tenen bona cura a portar-li una digna i nodrida representació.

Cursa ciclista. Foren molts els aficionats a l'esport del pedal que no deixaren passar per alt l'oportunitat de presenciar el pas per la nostra vila dels corredors que participaren en el campionat ciclista d'Espanya de fons. La importància de la prova fou més fort que la peresa que porten dintre, els matins dominicals.

L'onze de setembre. La començament de la diada històrica de l'onze de Setembre havia passat desapercibuda a La Garriga a no ésser la conferència patriòtica i les ballades de sardanes que la F. J. C. de La Garriga organitzà per aquest dia, i la veu enrogallada d'algun altaveu de radio que passant pel carrer hem sentit a l'interior d'algunes cases, transmetent de Barcelona, l'acte celebrat al peu de l'estatua de Rafel de Casanova. Aquesta diada mereix un altre tracte per part de diverses societats catalanistes que actuen a casa nostra.

El 8 de Setembre (abans Festa del Bosch). Cada any en arribar el dia 8 de Setembre els bons garriguencs amb un petit deix d'amarguesa recorden l'explendor de la festa famosa a tot Catalunya que en mala hora s'extingí per no tornar més.

—Hem hagut esment que el jove d'aquesta vila Manuel Vinyes ha estat designat per ocupar el càrrec de veterinari municipal a la veïna vila de Centelles.

Li desitgem molt encert i bona sort en el començ de l'exercici de la seva carrera.

Als col·laboradors. Fem avinent als nostres col·laboradors que ens han trasmés treballs, i que no han vist publicats, alguns d'ells per no creure la direcció d'aquest periòdic oportuna la inserció, no d'alleixin i procurin esmerçar-se i perfeccionar-se en lo possible.

No serà molestia per part de la direcció l'informar-se de les deficiències que han fet impossible la publicació.

Barri St. Roc Els veïns del barri de St. Roc, no essent possible fer una festa més completa, feren una recaptà amb la qual pagaren un Ofici a honor del Sant Patró, destinant la resta a beneficència.

Barri de la Mercé. Em tingut a mans un artístic programa anunciant les festes del Barri de la Mercé, pel dia 24 del corrent, que prometen ésser molt llúides.

De l'Ajuntament. En la sessió del dia 6 de Setembre foren concedits els permisos sol·licitats per Joan Calls, Pere Argemí, Angela Aymerich. S'acordà enviar una representació portadora d'una corona al monument de Rafael de Casanova per la festa del 11 de Setembre; entrevistar-se amb l'empresa per la instal·lació de nous focus d'enllumenat públic; demanar a J. Miquel Macaya la renúncia escrita del seu càrrec; demanar a l'Estat un mestre per a substituir-lo pagat pel mateix estat; estudiar la possibilitat de traslladar la font de la Mina a la Carretera de La Ametlla; demanar a la companyia del Nord l'instal·lació de timbres elèctrics als passos a nivell del carrer Bonaire i de M. l'ivern.

En la del dia 13 foren concedits els permisos sol·licitats per Joan Poch i Esteve Aspa Tort. Fou acordat que el Sr. Enric Gamis obri el camí de can Palau mentre no tingui ben acondicionat el que ha construït per a substituir-lo.

Notes pregades. El senyor Lluís Prat director de "Flama" ens envia, per tal que ens en fem ressó en aquestes pàgines, el programa de la Peregrinació a Roma organitzada per la F. J. C. de Catalunya; que partirà de Barcelona el dia 3 d'Octubre, per estar de retorn el dia 12. S'han establert módics preus de les tres classes. L'inscripció es tancarà el dia 24 de setembre. Tenim entès que de La Garriga els inscrits son a la ratlla d'una vintena.

—Avui el nostre amic i genial caricaturista Andreu Damesón inaugura la seva exposició en el «Céntric Club».

—En el Balneari Blancafort l'artista alemanya Ella Rauber ha inaugurat una exposició de gravats a la fusta.

Casino de La Garriga

Els jardins i salons del casino presentaven en la vetlla del dia 9 un brillant aspecte d'animació i joventut, amb ocasió de celebrar-s'hi un original «sopar a l'americana».

Un parell d'orquestrines curaren de no deixar un moment de repòs a les joves parelles. La casa Prats i Fatjó serví magníficament un escollit «menú»; la festa s'allargà fins a la matinada següent.

No volem citar noms per no caure en omissions sempre lamentables; ens limitem a dir s'aplegaren en aquest acte prop de cent cinquanta comensals.

El dia següent, escollits elements de la colònia estiuera ens delectaren amb les seves primícies escèniques presentant-nos dues obres, amb les que recolliren afectuosos i merescuts aplaudiments del selecte auditori que omplia el saló. El caràcter benèfic de l'esmentada festa la feu encara més simpàtica.

R. R. H.

Estampes garriguenques

El carrer dels Banys

El físic del carrer

I

De bell antuvi havíem cregut cosa fàcil recollir en un sol article tot el que fos interessant del carrer dels Banys, segurament el més típic de La Garriga; més són tantes les coses que volem ressenyar, són tantes les seves coses que ens han dit els veïns del carrer i els que no ho són, que ens veiem forçats a concretar-nos avui a descriure tant sols (permeteu l'expressió), el físic del carrer. Per de prompte cal afirmar que es un dels pocs carrers de La Garriga que ha arribat a perfilar una fesomia pròpia; per això ha merescut que li dediquessim les primeres "estampes garriguenques."

El nom. La primera cosa que se'ns acut es enviar una felicitació cordial als mortals qui reconeixent que el carrer s'havia ja guanyat el nom (com un infant que neix en data assenyalada) va desistir de batejar-lo amb un altre lliurement escollit de manera que el carrer dels Banys es un dels pocs que tenen un nom apropiat i no un d'aquells tan innocents com el de Calàbria o tan insubstancials com el de Cánoves o Llerona

Som al cap d'amunt del carrer. Des del cap d'amunt del carrer, can Dachs s'mbla indicar a les altres cases el camí que havien de seguir per a fer-se típiques, es a dir estrenar més i més el seu carrer i mantenir les parets antigues. Per això el tros que va de can Dachs als safareigs, en que la majoria de les cases, velles, s'ha mantingut humils i carrer avall van acostant-se més i més, es també indiscutiblement el tros més típic del carrer. En ell trobem les restes de l'única finestra amb gelosia que hem vist en tot el poble. (Però la gelosia de can Busquets es troba en un estat tal de decapitat que qualsevol dia desapareixerà) En aquest tros del carrer hi ha la capella de Santa Rita de la que parlarem un altra dia. Es en aquest tros de carrer on les aigües subterànies es parteixen en fredes i calentes. Es d'aquest tros d'on ve la vida de tot el carrer. Però al contacte d'aquestes excel·lències seria injust de callar que també en aquest tros se sap tot el que passa a La Garriga perquè en ell va a parar la roba bruta del poble (els safareigs)

Dels safareigs a la placeta. El carrer es un espill de discòrdia. En ell es veu gràficament la lluita del vell i del nou. Les dues barberies i can Pedrals representants de la vida tradicionals volen conservar el caràcter del cap d'amunt del carrer, per això surten enfora. En canvi les seves companyes han trencat aquella vida tranquil·la i familiar: reculen amb un gest displicent, inflen els seus davants amb balconades a dojo, estripen les seves parets amb grans obertures, volen ésser modernes; i es clar que davant d'aquesta desavinença manifesta el carrer hauria perdut el seu encís si no fos que arrimat a la paret

hom ha tingut la pensada de cavar-hi el mai prou pondencat *Pou calent*. Avui això de pou calent és un dir, car més aviat li escauria el nom de font màgica o un altre per l'estil; i això per moltes raons. Perquè, els pacífics ciutadans que ens el deixàren jamai haurien cregut que servís tan esplendidament per a escamar a tants d'excursionistes assadegats que, (després de la gran suada transportant des de Sant Miquel del Fai un feto capaç de capolar l'esquena més resistent) han cregut trobar en aquesta font satisfacció per la seva gola resseca i després d'una estona de bombar han tastat un raig de líquid infernal

Encara caldria canviar-li el nom per una altra raó: Algú ens ha dit que al fons 'el pou encara trobaríem notícia d'unes baralles antigües... nosaltres però atenent a les apariències preguntem: Perquè va ésser fet aquest pou? I sincerament la resposta que s'imposa (perque ho tenim repetidament observat) es, per donar pretext a les noies per sortir de casa i als joves per a allargar l'entrevista omplint pausadament l'atuell massa petit.

La plaça de Santa Elisabet. Més de quatre vegades ens hem preguntat i intrigats perquè va ésser feta aquesta placeta; o en altres termes, quina raó pogué tenir el carrer dels Banys per a pendre's aquesta expansió tan graciosa com sense solta. Un xaval que no passava dels vuit anys ens ha dit molt seriós que la placeta va ésser feta per poguer hi encabir l'envelat de Santa Rita. No sabem si admirar l'intel·ligència de l'infant o la dels tant incomparables veïns

Una de fresca i una de calenta. Al arribar aquí ens donem compte que estem al nervi del carrer. Aquí hi ha els banys, el manantial d'aigua calenta, els balnearis. Aquí hi ha la calor. Però els traçuts habitants d'aquest paratge no es donen per vençuts; i davant per davant de la calor, munten una fàbrica de gel i dues de gassoses.

Canvi de rosca. De la placeta en avall es pot ben dir que les cases han deixat els pantalons de vellut i les esperdenyes i s'han posat corbata i barret. Amples i altes totes són modernes. Totes inflades segueixen dues ratlles paral·leles, talment els infants que van a estudi. Adeu barroc del cap d'amunt del carrer! Ha vençut el classicisme. Després, aquelles voravies incipients, aquella amplada excessiva del carrer, aquells fums de gran ciutat, aquells arbricons tremoladissos que semblen ridícules deixalles dels seus frondosos antecessors, aquell camp de futbol amb herba... tot plegat ens ha encongit l'ànima, ens ha fet l'impressió d'una cosa a mig fer; ens ha aixelat la il·lusió de que La Garriga era una cosa gentil; ens, prou; que ens venen les llàgrimes als ulls.

(En el número pròxim "El turanà dels veïns.")

LA NOSTRA

Del preu de la redempció de La Garriga

El càrrec de batlle comprenia deures molt diversos. Entre ells cal esmentar el deure de respondre al tresorer del rei del producte dels drets recaptats en l'exercici del seu càrrec. En aquells temps en que la hisenda dels sobirans arribava a graus de postracció inconcebibles en l'actual manera d'ésser, era natural que fos considerat com un dels més importants deures del batlle el de fer arribar als cofres reials les modestes recaptacions de drets per ajudar a satisfer les més perentòries necessitats de la cort. Per això no es d'estranyar que el batlle de La Garriga fos obligat per la nostra antiga carta municipal, a jurar i afiançar de complir aquesta obligació, abans de prendre possessió del seu càrrec. Vegeu el que diu el paràgraf sisé del document dessús dit:

Item que lo dit batlle que per lo dit senyor (Rey) o en sa absència per lo dit batlle general (de Catalunya) serà mes e posat en la dita parroquia, abans que us o regesque l'offici de la dita batllia, sie tengut de fer sagrament e homenatge en poder del batlle general e de dar fermances de respondre be e lealment als dits emolument, qui exiran dins lo dit temps dels esdeveniments de la dita batllia en qualsevol manera. Plau al senyor Rey.

El preu de la redempció de La Garriga devia ésser molt crescut i segurament caldria comptar amb els estalvis dels rustecs garriguencs trescentistes per tal de recollir les quantitats fixades. El Rei Martí volgué contribuir a la recapta, cedint als garriguencs la meitat dels drets que haurien de pervindre a la Tresoreria reial durant sis anys per l'exercici de les funcions suara traspassades al poder reial: *Item lo dit senyor, en remuneració de la quantitat que los dits prohoms de lur substantia e bens propis, per grans fervor de naturalesa e affecció cordial que han a la prosperitat del dit senyor, atorga a aquells la meitat dels emolument los quals pervendran del exercici de la jurisdicció axi civil com criminal e de mer e mixt imperi de la dita parroquia, dins spay de sis anys primer vinents, e de la altra meitat dels dits emoluments sia respo't al Tresorer del senyor o aquí ell volra. Plau al Senyor Rey.*

Es clar però que la principal quantitat havia d'ésser recollida mitjançant tributs. A tal fi fou concedida plena autonomia als garriguencs per a establir-los de la manera que més plaqués. Vegeu el vuité paràgraf del document que estem glosant: *Item lo dit senyor dona licencia e plen poder als dits prohoms universitat e singulars que ells se puxen avistar una vegada e moltes e ordonar entre ells e posar talles, delmes, redelmes, quintes, vintens e qualsevol altres drets, e aquell levar per tant temps que basten a pagar la quantitat de la dita reemço e que los fruyts una vegada quin exiran se hagen a convertir en aquelle, e que puxen fer sindicat o sindicats una vegada e moltes per manlevar a censals o a violaris o en qualsevol altre manera ço qui necessari e haura costat o costara la dita reemço e per qualsevol coses dependents dels dits fets, e obligar lo dret o drets que hauran posats o posaran per la dita rao, e encara los bens*

REFLEXES

Reportatge de darrera hora

22 hores.—Una mare baladrera ha cridat als infantons que eixordaven amb els seus jocs; han entrat i al cloure's la porta s'ha fos aquell rectangle de llum que feia brillar l'asfalt.

Gairebé simultàniament un aparell de ràdio ha sospès bruscament el concert deixant clavats com una agulla a la nou del coll del teyor, un d'aquells magnífics pinyols de gran funció a preus populars.

Baixen de muntanya alenades de brisa. Hi ha un fanal entre els arbres i el carrer, que els infants han deixat desert; ombres de fulles comencen les danses rituals nocturnes mentre la rata pinyada va de cacera a la llum del fanal.

22 hores 10 minuts.—Un dragó sigil·lós prepara l'atac a la papallona que vola fregant la paret.

22 h. 18 m.—Una dona vestida d'ombra s'esmuny per la cantonada amb un pot de llet a la mà.

Passa el darrer camió i un cop allunyat l'estrèpit el silenci es fa espès.

22 h. 30 m.—Darrera la reixa d'un jardí el gat comença a somicar, amb veu d'infant nou-nat, un sonet a l'enamorada.

...h. . m.—Campanes que han tocat hores: les onze? potser mitja nit? Tant se val, és gairebé segur que mentre ha durat la becaïna del reporter res d'important ha esdevingut.

La brisa ha parat; han desaparegut la rata pinyada, el dragó i el gat enamorat. Les ombres són immòbils. Una estranya anestèsia em priva de moure'm. No fa fred ni calor; cap remor, cap moviment en el món que em volta, com si l'univers estés sota els efectes d'una beneïda catalepsia. A terra, vora el meu silló de vímet hi ha un llaç i un carnet.

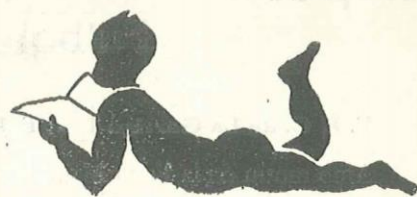
M. B.

de la dita universitat e de sos singulars a aquells que los diner los prestaran axi universalment com particular. E que lo di senyor Rey fera fermar o fer fermar e contribuir en les dites coses, tots aquells de la dita parroquia axi mas... (un corc) com horders, e mas ronechs e terratinents en la dita parroquia e los dits prohoms los puxen tatxar e levar la talla o tatxa. Plau al senyor Rey.

Calia encara solucionar una altra qüestió relativa a aquest aspecte econòmic de la redempció de La Garriga; ho fou de la següent manera favorable als garriguencs:

Item com lo dit noble hage mes havant sobre la dita jurisdicció ultra lo preu ques dona comptant alguna quantitat en canteles; que la dita parroquia e singulars per res james no hagen a donar res per les dites canteles e per la quantitat quel dit noble Mossen Naymerich hi ha en canteles, ons la dita jurisdicció sie e stiga reemuda per lo Preu ques trobe que fou pagat comptant, e quel dit senyor se avengue ab lo dit noble per les dites canteles. Plau al senyor Rey.

J. MAURI

Els rètols en català

Quantes vegades passant pels carrers de la nostra vila he contemplat embadalit l'aspecte tan alegre i ple de vida que ofereix, he sentit, no obstant, minvar la meua complaença davant del gran nombre de rètols, que si bé dóna goig de veure'ls tots gairebé escrits en català, no pot un hom deixar de sentir una certa recança, en notar la poca cura que es posa en la seva redacció. Això en tots temps és molt de doldre, però més ho és ara que he pogut constatar la creixent eficiència en aquest poble d'aprendre la nostra estimada llengua.

Fa pena de constatar el gran nombre de rètols deficientment catalanitzats; i per molt lloable que sigui el fet que algun pintor tingui ja un bon diccionari, no n'hi ha prou, ja que molt sovint sol passar que, en voler escriure un rètol en català, l'única forma que en pot sortir de consultar-lo, és una traducció literal, paraula per paraula, del castellà, sense parar esment en la seva poca puresa catalana. Si malament resulta aquest, ¿qué direm d'aquells que són escrits sense la més lleugera noció d'ortografia i sintaxi catalana?

En manta botiga es veu escrit adés «tossineria» adés «tocineria» quan el correcte és «cansaladeria». També es veu escrit en cert rètol «No's permet entrar» en lloc de «No es permet entrar» (o preferible «No és permès d'entrar») segons les normes establertes que diuen: «Els pronoms febles no seran mai apostrofats pel contacte amb una altra paraula que no sigui verb o pronom feble».

Semblantment, hem vist un rètol que fa així: «Pa moreno e integral» on la *e* és un castellanisme puix que en català la *e* no s'empra com a conjunció. La conjunció és sistemàticament *i*, malgrat que algun cop soni malament, exemple; Isidre i Indaleci.

Amb això caldria posar-hi un xic més de cura; car el que sols té unes lleugeres nocions de llengua catalana, o comença tot just el seu estudi, pren paraules vicioses o normes dolentes. Encara, si solament fos en rètols de botiguers o particulars, potser s'ho miraria amb un aire de recel, i no acabaria d'acceptar-la en escriure i llavors consultaria abans d'usar la forma que veu en dits rètols. Una de les coses, però, que no hi donen lloc a dubte, són les plaques anunciadores dels nostres carrers, ja que creu ell, i amb força raó, que han estat revisades degudament, i així, en contra d'això, veu escrit erradament: «Carrer de l'impremta» i «Carrer de l'indústria» en lloc de «la indústria i la impremta» car sabut és que davant d'*i* feble no s'apostrofa l'article femení o pronom feble femení.

Certament que aquell que no es preocupa de l'avenç que està fent per tot el nostre verb nacional, perfectament i a la moderna, no senti à sorpresa ni desgrat davant d'un «letxeria»; però el que ha començat a agafar alguna gramàtica i ha anat interessant-se per la nostra parla a cada volta de full, i ja estudiat aquest llibre no n'ha tingut prou sinó que n'ha furetejat alguns altres que tractin qüestions de llenguatge, sen-

Full Femení

Sardanes

En el và i-vé del ventitjol que és com un bes de llavis de seda, la cançó melangiosa de les tenores es gronxa dolçament. Els rotllos, aquestes corones de «flors que l'amor enfil» —com deia el nostre gran poeta sacerdot— la segueixen tantost amb un ritme suau i quietó com el volar d'una abella prop de les flors, tantost bellugadiç com els saltirons dels ocells vora un rierol.

L'últim acord ferm i decidit, vola lluny, fregant geronis i roses, i va morir tot estirat damunt les copes dels arbres.

Tothom se'n va, emportant-se'n com a recordança de la tarda dominical, una il·lusió, un goig, una esperança o be una pena, un desencant, un desencoratjament...

En havent sopat, aquella gentil sardanista que està fregant els quinze anys s'aguaita porugament la seva mare. El pare s'està al portal pipant deliciosament el seu caliquenyo.

—Mare—diu la noia—Quan vos, éreu jove, com jo, us ho deien que éreu bonica?

—Si filla—respon la dona, fent-li un sotrac el cor.

—I us ho havia dit un... un jove?—pregunta, després d'un silenci, la noia.

—Si filleta, més d'un jove—diu, somniosa, la mare.

—Vos, mare, devieu estar contenta oi?

—Si filleta, contenta com tu.

La noia envermelleix i somriu. I res més. Segueix un silenci que convida a pensar. El pare pensa en els seus negocis, la mare, en l'avenir de la filla que encomana, amb una mirada suplicant, al Sagrat Cor que penja en un pany de paret i la filla, pensa en les sardanes del diumenge que vé.

tirà una mica d'amargor en contemplar ho, mentre que amb un somrius de compassió el qual qui que el vegi prendrà i interpretarà com d'ironia, pensara: es fa més en favor de la llengua catalana d'escriure els rètols en castellà, que no pas malmetre la amb tan poca consideració.

Crec jo, que seria molt convenient que aquest quinzenal instaurés en les seves planes un consultori gramatical, el qual contestés a quantes preguntes es fessin. Aquest sistema ha estat ja emprat per *La Gralla*, i per la gran utilitat que reporta, és el perquè insinuo la seva implantació en aquest lloc.

I així passaria que, en trobar-se un botiguer, un pintor, qualsevol, en el cas de posar un rètol, o altre escrit, i no saber la manera més pura de la seva redacció, recorreria a aquesta secció fent la consulta, sota pseudònim, la qual seria contestada des d'aquestes mateixes pàgines, amb la resposta més adequada i convenient.

Cal que tots posem la més bona voluntat per poder fer obra positiva; i deixem en mans d'aquells que ens poden orientar, la nostra confiança. Permetem doncs, que el corrector faci la seva feina benefactora, per així catalanitzar cada dia més els rètols de la nostra vila. Així és com demostrarem la nostra amor a la llengua única que tenim, la qual cosa serà, pel vianant que passi, una mostra de la cultura catalana.

Pere Vila

Esports

Futbol

A LLERONA

F. J. C. de La Garriga 1 - F. J. C. de Llerona 1

Amb motiu de la Festa Major de Llerona i per inaugurar el camp d'esports del Grup de la F. J. C. es desplaçà a aquell poble el Grup de la F. J. C. de La Garriga per jugar-hi un partit de futbol en el qual es disputava una copa oferta per el Sr. Alcalde de Llerona i que finí com diem mes amunt amb empat a un gol.

EL PARTIT. Fou jugat a gran tren pels dos bàndols durant tot el temps reglamentari. L'equip de La Garriga dominà bona part del partit, prova d'això es l'avantatge d'un gol que aconseguí al començ de la lluita i que a ben segur hauria mantingut fins al final a no ésser l'haver incorregut en «penalty» pocs moments abans d'acabar, i que l'equip de Llerona aprofità per establir l'empat, resultat definitiu de l'encontre.

La inauguració del camp d'esports fou per el poble de Llerona un gran esdeveniment car hi acudí una gran gentada, abundant així mateix el públic garriguenc que presencià el partit aprofitant al mateix temps una tarda de Festa Major.

Abans de començar tingué lloc la solemne benedicció del seu camp. El kik-off inicial fou llençat per la filla del Dr. Trias de Bes

Tennis

El dia 1 de Setembre, segon dia de la Festa Major de Granollers a la nostra veïna ciutat tingueren lloc uns extraordinaris partits de tennis, entre els jugadors del L. T. C. de Granollers i els del Grup de la F. J. C. de la nostra vila.

Anecdotari

Fanatisme

La premsa anglesa donava compte fa poc temps de la mort de Mr. King l'antic entrenador del West Ham United. Els periòdics es limitaren a cantar les virtuts del difunt, sense dordre's gaire de les circumstancies de la seva desaparició.

Malgrat aquesta discreció, la veritat ha eixit a la llum. M. King després de trenta dos anys d'esforços i sacrificis per amor al seu Club, fou pregat de retirar-se. Resignat obeí la decissió dels directius, mes no podent resistir la tristesa de veure's privat d'intervenir en els medis esportius única raó de llur existencia, vingue neurasténic i es suicidà.

El fanatisme ja per definició es excessiu. Aquest, però, veritablement passa de mida.

(De «Le miroir des sports»)

IMPREMTA MERCANTIL :: LA GARRIGA

Carns Fresques :: Polleria

MIQUEL GARRIGA

(CÀN TRICATÉ)

Banys, 3. Pl. Oliveres

LA GARRIGA

Calçats J. Guardis

LA GARRIGA

Perruqueria

per a Senyores

JANET

Oliveres, 5

LA GARRIGA

Elaboració diària de pa
de Viena, moreno i
Integral

ES SERVEIX A DOMICILI

Forn de Sant Roch

Banys, 26

LA GARRIGA

Confiteria :: Pastisseria :: Comestibles fins

A. Arisó i Carreras

Centre, 45 : LA GARRIGA : Sucursal: Centre, 3

Farmàcia **Torrent** Perfumeria

Calabria, 4 - Telèfon 88

Carniceria de Juli Planas

Qualitat superior en Xai i Vedella

MECANICA I ELECTRICITAT

A. SISQUELLA

Calabria, 124

LA GARRIGA

Telèfon 49

Fàbrica de Gasoses i Sifons

Eduard Pujol

LA GARRIGA

Confiteria i Pastisseria

MARIO VALLS

Centre, 7

Telèfon 67

PETIT SIGLE

Merceria : Confeccions : Gèneres fins

Canari de La Garriga

Llúria, 23 - BARCELONA - Tel. 20905

Mecànica - Electricitat - AUTOS DE LLOGUER

JOSEP BORRELL

Anselm Clavé, 32 i Banys, 44, garatge - Telèf. 72

EL CONGOST

es ven en el quiosc de l'estació del ferrocarril, al carrer dels Banys, 15 i als estancs de Joaquim Cuspinera i Manuel Iglésies

Granja Rosanes de La Garriga

Venda de llet
i els seus derivats

Carrer Clarís, 19
BARCELONA

FARMACIA I PERFUMERIA

PRODUCTES FOTOGRÀFICS

LABORATORI D'ANÀLISI

R. FERRANDIS

TELÈFON 83

LA GARRIGA

Garatge Dalmau

Autos de lloguer - Taller de Reparacions. Telèfon 26

YOGHOURT de qualitat superior

BORRELL

Anselm Clavé, 32 Telèf 72 LA GARRIGA

Barberia
Casa Jaume

Saló per a Senyors
Saló permanent per a senyores
a càrrec de dos experts oficials

Plaça, 9, baixos : LA GARRIGA : Telèfon 84

BALNEARI

BLANCAFORT

Aigües termals radiactives : Reuma :

Artrítisme : Hipertensió arterial :

Enfermetats de la pell : Esgotats
del sistema nerviós per "surmenage"

Fatiga intel·lectual : Convalescèn-
cies : Post-operacions, etc., etc.

Confort modern

Cura de repòs * * *

Aire sec * * *

Clima ideal

LA GARRIGA

Especialitat en la taula de règim,
en la qual es segueix amb tota
cur les prescripcions facultatives

Cuina excel·lent

Afai't's millor....

i sense haver de sofrir les molesties i el mal efecte d'irritacions a la pell.

Sovint es dóna la culpa al tall de la fulla i no es té en compte la qualitat del sabó, que és allò que més influeix.

La Barra de sabó d'afaitar BLANCAFLOR

és la més perfecte

Ho diuen tots els nostres clients i ho dirà vostè quan el provi

Demaneu sempre!

Exigiu sempre!

BLANCAFLOR

ELABORAT AMB AIGÜES DE LA GARRIGA

Banca Arnús

Successora d'Evarist Arnús

Realitza tota classe
d'operacions de
Banca i Borsa

Sucursal de GRANOLLERS:

Plaça Perpinyà, 18 i 19

Xampany

Castellblanch

Diploma d'honor en l'Exposició
Internacional de Barcelona 1929

Caves a Sant Sadurní d'Ànoia

Representant:

FREDERIC CALLIS

Agent de Comerç col·legiat

LA GARRIGA